

633

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 26 kwietnia 1954 r.

w sprawie trybu finansowania akcji werbunkowej.

Na podstawie § 27 pkt 6 uchwały nr 679 Prezydium Rządu z dnia 29 września 1951 r. w sprawie werbunku niewykwalifikowanej siły roboczej (Monitor Polski Nr A-88, poz. 1214) ustala się, co następuje:

§ 1. Zakłady pracy prowadzące werbunek, zwane w dalszym ciągu „zakładami pracy”, pokrywają koszty werbunku oraz przejazdu zwerbowanych robotników, którzy zawarli umowy o pracę w miejscu werbunku.

§ 2. Koszty werbunku oraz przejazdu zwerbowanych robotników obejmują:

- 1) rzeczywisty koszt przejazdu z miejsca zamieszkania do siedziby właściwego dla danego terenu organu zatrudnienia;
- 2) koszt przejazdu z siedziby organu zatrudnienia do miejsca pracy, ustalony na podstawie obowiązującej taryfy za przejazdy kolejowe III klasą pociągiem osobowym;
- 3) zryczałtowane pośrednie koszty werbunku (wydatki na propagandę, druki, przejazdy przewodników) w wysokości 15 zł na jednego zwerbowanego.

§ 3. Zwerbowanym robotnikom, którzy zawarli umowy w miejscu werbunku oraz podjęli pracę, zakłady pracy wypłacają diety za okres pobytu w podróży od miejsca zamieszkania do miejsca pracy w wysokości:

- 1) 14 zł za dobę dla zwerbowanego do górnictwa;
- 2) 11 zł za dobę dla zwerbowanego do innej gałęzi gospodarki narodowej.

§ 4. Zwerbowanym robotnikom, którzy zawarli umowę o pracę na okres nie krótszy niż sześć miesięcy, a po przepracowaniu tego okresu nie przedłużyli umowy o pracę, zakłady pracy zwracają koszty przejazdu z miejsca pracy do miejsca stałego zamieszkania w wysokości ceny biletu za przejazd III klasą pociągiem osobowym.

§ 5. Zakłady pracy obowiązane są zwracać właściwym prezydium rad narodowych całkowity koszt werbunku robotnika oraz koszt jego przejazdu powrotnego do miejsca zamieszkania w przypadku, jeżeli robotnik zwerbowany nie podejmie pracy i powróci do miejsca zamieszkania z powodu niedotrzymania przez zakład pracy zobowiązań wynikłych z umowy o pracę. Niedotrzymanie przez zakład pracy wyżej wymienionych zobowiązań powinno być stwierdzone protokołem podpisanym przez przedstawiciela organu zatrudnienia, robotnika zwerbowanego oraz zakład pracy.

§ 6. Zwerbowani robotnicy, którzy podpisali umowy o pracę oraz otrzymali od terenowych organów zatrudnienia kredytowane bilety kolejowe na przejazd do miej-

stwa pracy i nie podjęli pracy bądź samowolnie porzucili pracę przed terminem przewidzianym w umowie o pracę, obowiązani są zwrócić wszelkie świadczenia wynikające z zawarcia umowy o pracę. Wyżej wymienione należności egzekwują zakłady pracy, z którymi zwerbowani robotnicy podpisali umowę o pracę, należności zaś od zwerbowanych, którzy nie zgłosili się do zakładu pracy, egzekwują prezydium miejskich i powiatowych rad narodowych — właściwe dla miejsca zawarcia umowy.

§ 7. Zakazuje się zakładom pracy bezpośredniego wypłacania zgłaszającym się do nich indywidualnie zamiejscowym robotnikom kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy. Wyjątki od powyższej zasady ustala przepis § 8.

§ 8. Prowadzące werbunki zakłady pracy podległe Ministrom: Państwowych Gospodarstw Rolnych, Leśnictwa, Górnictwa oraz przedsiębiorstwa kamieniołomów drogowych podległe Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego mogą w miarę potrzeby bezpośrednio wypłacać koszty przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy zgłaszającym się do nich indywidualnie zamiejscowym robotnikom, którzy zawarli umowy o pracę na piśmie w zakładzie pracy na okres nie krótszy niż 3 miesiące.

§ 9. Rozliczeń z zakładami pracy z tytułu kosztów werbunku dokonują wydziały pracy i pomocy społecznej właściwych wojewódzkich rad narodowych. Podstawę do rozliczenia stanowią umowy o pracę zawarte przez zwerbowanych robotników z właściwym zakładem pracy w miejscu werbunku oraz potwierdzenie odbioru zwerbowanych robotników przez zakład pracy.

§ 10. Wydziały pracy i pomocy społecznej prezydium wojewódzkich rad narodowych wystawiają w terminie do 15 każdego miesiąca rachunki właściwym zakładom pracy za poniesione koszty werbunków w okresie poprzedniego miesiąca.

§ 11. Zakłady pracy powinny w okresie miesiąca od daty wystawienia rachunku dokonać wpłaty należności z tytułu kosztów werbunku na rachunek bankowy właściwego wydziału pracy i pomocy społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej z zaliczeniem na dochód budżetu centralnego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 12. W przypadku niedotrzymania przez zakłady pracy terminu wymienionego w § 11 wydziały pracy i pomocy społecznej prezydium rad narodowych wysyłają do zakładu pracy ponaglenia z wyznaczeniem terminu płatności i z zaznaczeniem, że nieuregulowanie w wyznaczonym terminie należności spowoduje skierowanie sprawy

do komisji arbitrażowej. Jeżeli zakład pracy nie dotrzyma wyznaczonego w ponagleniu terminu, wydział pracy i pomocy społecznej ma obowiązek skierowania sprawy do komisji arbitrażowej zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1952 r. w sprawie organizacji państwowych komisji arbitrażowych i trybu

postępowania arbitrażowego (Dz. U. z 1953 r. Nr 2, poz. 2).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
St. Zawadzki

634

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 23 kwietnia 1954 r.

w sprawie przekazania prezydiom wojewódzkich rad narodowych uprawnień Ministra Budownictwa Miast i Osiedli w zakresie wyrażania zgody na powoływanie i odwoływanie dyrektorów i zastępców dyrektorów budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.

Na podstawie art. 23 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 49, poz. 439) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się prezydiom wojewódzkich rad narodowych uprawnienia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli wynikające z art. 14 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 49, poz. 439) w zakresie wyrażania zgo-

dy na powoływanie i odwoływanie dyrektorów i zastępców dyrektorów budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1954 r.

Minister Budownictwa Miast i Osiedli: R. Piotrowski

635

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 kwietnia 1954 r.

w sprawie trybu dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa oraz w planach sfinansowania inwestycji.

Na podstawie § 23 uchwały nr 148 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1954 r. w sprawie trybu dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa (Monitor Polski Nr A-32, poz. 463) oraz w oparciu o § 80 ust. 1 pkt 1 i 2, § 95 ust. 5 uchwały nr 325 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1953 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu Państwa (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-53, poz. 592 i z 1954 r. Nr A-32, poz. 464) i stosownie do przepisów § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 26, poz. 190) oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 138 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) ustala się, co następuje:

I. Tryb przeprowadzania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa.

§ 1. Inwestor naczelny jest wnioskodawcą w sprawach o dokonanie zmian w planie inwestycyjnym, chyba że dokonanie tych zmian należy do jego uprawnień. W planowaniu terenowym opracowanie wniosku o dokonanie zmian należy do zakresu działania odpowiedniego wydziału prezydiów właściwej rady narodowej. W sprawach, które wymagają decyzji Prezydium Rządu, działu Prezydium Rządu, właściwego wiceprezesa Rady Ministrów lub Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, wniosek inwestora naczelnego przedstawia właściwy minister.

§ 2. Inwestor centralny nie może przekazać inwestorom naczelnym swoich uprawnień dotyczących zmian limitów inwestycyjnych, powodujących zmiany pomiędzy